

Те само приличат на нас

Джон беше пределно съсредоточен върху това, което искаше да каже. Поне се опитваше да бъде съсредоточен, макар това да беше трудно в присъствието на всичките му държавни ръководители от времето, когато той се беше родил. Американските президенти се радваха на дълголетие и сега се бяха събрали накуп, като се почне от древния господин Картър. Гледката вероятно би била благообразна, ако те не бяха облечени в пъстри хавайски ризи, шорти и джапанки. Те седяха в полукръг на удобни кресла, а срещу тях „седяха“ холографските образи на някои ръководители на великите сили. Имаше и няколко неизвестни лица, които бяха представени като експерти, така както бяха представили Джон.

- Разделям опасенията на госпожа Ву! – каза ръководителката на Индия, чието официално сари беше къде по-ярко от хавайските ризи. – Добронамерените цивилизации биха излезли на контакт преди да почнат да спускат разни семки и бонбонки.

Госпожа Ву кимна с разбиране. Тя беше облечена в копринен костюм, чиито брокатени елементи ужасно напомняха пижама. В позата ѝ обаче нямаше нищо релаксиращо. На крехките и плещи се крепеше страна с почти двумилиардно население.

- Де да бяха семки и бонбонки! – въздъхна Иван Иванович, който представляваше страните от Техеранския Договор. – Опасявам се, че всички, които са влезли в контакт с тази „подаръчета“, развиват устойчиви халюцинации. За щастие за сега успяваме да ги контролираме регионално. А как е при вас, Дългата Сянка?
- Същото, макар новите видове да изглеждат по-устойчиви. ИДПроксимците си бяха песен на фона на тези, и това са само предварителните им отряди, разузнавачите им, един вид! - Дългата Сянка беше понастоящем ръководител на Канада и в чертите му се четеше индианската кръв на предците му.
- Ние мислим дали пък да не ги оставим да дадат плод, контролирано, разбира се, и така са се плюснали в средата на Сахара, камнеяди с камнеядите им! – поклати глава госпожа Мбеке, която представляваше Обединена Африка, и за да подчертае думите си, тропна с церемониалното си копие.
- ИДПроксимските експерти са съвършено убедени, че тези растителни видове нямат нищо общо с тяхната цивилизация. Те се учудиха даже, че такива несъвършени създания, които повече приличат на техните компютри, са в състояние да преодолеят космическото пространство. Единодушни са, че с тях не може да се разговаря, те пробваха всички мислими и немислими диалекти, но нищо, никакъв отговор не получиха. Те препоръчаха да бъдем изключително внимателни, щото не се знае ли се, - Майкъл прелистваше доклада, който тук таме още имаше съхнеща слуз по печатите.
- Имаме ли общо мнение по въпроса? Ние засега сме изкоренили три плантации в Амазония и една в Атакама, но предполагаме, че може да има още, - въздъхна Хесус Кастро, ръководителят на Пан-Латинския Съюз.

- Нашият есперт Джон има една интересна теория, да му дадем няколко минути, но преди това да направим петнайсет минутна пауза,- предложи Буш-баща. Всички закимаха одобрително. Той погледна Обама. – Тук пуши ли се?
- Зависи какво, но по принцип ако ги няма дамите, да! – прошепна колегата му и защрака по клавиатурата на ръкава си. След няколко секунди едно малко роботче се шмугна до коляното на Буш-баща. Кубчето приличаше на едновременшен компютър. Едно капаче се отвори. В елегантна дървена кутийка бяха наредени няколко отбрани пури със златна лентича „Бял Дом” през средата. Роботчето услужливо протегна миниатюрна гилотинка и лазерна запалка. После се чу тихо бълбукане и от едно странично прозорче се подаде малка конячна чашка с кехлибарена течност. Очите на възрастния мъж светнаха.
- Това са ти от старите запаси ли?
- Не, Майкъл нали е непушач, а на него му ги прави една стара баба кубинка, сама ги свива, сама ги опакова, после взема самолета и лично му ги носи. Е, няма да ги хвърля я, затова ми ги препраща с дипломатическата поща. Ако искаш, мога да поговоря да си ги делим, че тук Мишел все ме хваща.
- Кис-кис-кис, става, Барбара за пури нищо не говори, не е като онази твоята държавна секретарка, дето не дава думата да се изрече в нейно присъствие! Добре, че тя все още тича насам-натам по конференции, та горкият Бил да му дръпне една в добра компания!
- Всичко чувам! И виждам! И съм сигурен, че този малкият е зареден с повече от една чашка, ела тука, носител на свежи пури, че човек никога не знае кога ще му е следващата!

Почивката свърши бързо както всички приятни неща. Ръководителите заеха обратно местата си и червената лампичка на микрофона светна пред Джон. Той се закашля.

- Слушай, постъпи като кенгуру, прескочи формалностите и давай по същество, - възползва се от паузата червенокосият държавен глава на Австралия, чието име Джон не помнеше, но точно знаеше, че баба му е била кралица. – Защото докато ние тук мъдруваме, те там си растат! Аделаида е най-засегната!
- Това е част от моята теория. Ако проследим местата, в които са пуснати тези „семки и бонбонки”, ще видим едно единствено общо нещо – имената им започват с „А”. Ето, в Аляска са пуснати в Анкърдж, в Канада са в Азбестос, в Обединените Държави са в Албукерке и Абърдийн, в Пан-Латина са по поречието на Амазонка, в Континентален Китай са около Аншан, в Индия са недалеч от Агра, в Техеранския договор са в Акмола и Ахтопол, в Африка са около Антананариво и Аусерд, в Австралия са в Аделаида. Няма никакъв друг общ знаменател – нито географска ширина, нито тип на почвата, нито дали е земеделски район или не е, нито количество валежи, нищо. Изглежда така, сякаш някой е отворил атласа на буквата А и кара наред. Не може да е случайност, проверихме всички данни. Опасяваме се, че става въпрос за високо развита цивилизация, която е в състояние да обобщава данни от нашите компютърни мрежи и да ги използва за насочване на корабите с динамично развиващ се растителен вид. Тук има един изключително важен момент. Въпреки различния си външен вид, това „растение” е всъщност един биологичен вид.

Нещо като кучетата, и чихуахуто, и санбернарът са кучета, но за един ИДПроксимец например те се различават драматично.

- И на вкус се различават, мога да ви го гарантирам, - намеси се госпожа Ву. – При тази криза за хранителни продукти има голяма разлика дали ще ви се падне чихуахуа или санбернар.
- От една гледна точка това разнообразие на екстериора е необяснимо, от друга – крайно привлекателно, защото тези растения биха могли да се използват за залесяване на безнадеждни от гледна точка на земеделието райони. Проблемът е в това, че ние не знаем дали във фазата на цъфтене тези растения няма да мутират в нещо, което да е опасно за земляните. Биологията познава много случаи на видове, чиито аромат е замайващ за околните, на плодове, които са смъртоносни в минимални дози при привлекателна външност. Премемерният риск би бил най-добрата политика, но за жалост ние не знаем какво рискуваме, защото не можем да влезем в контакт с разума, стоящ зад тях. Те не са като нас.
- Да се надяваме, че тайната е на път да бъде разкрита скоро, а то рационът на зърно за бира става все по-малък и по-малък! – разстрои се австралиеца. – Налага се да откъснем от хляба си, така да се каже...

Всички участници поклатиха глави, дори тези, които не пиеха бира. Независимо колко беше тежка кризата за храни, тези растения трябваше да бъдат унищожавани докато учените стигнеха до извода, че са безопасни. Стига учените да не бяха изядени към този момент, вмъкна една народна мъдрост експертът от Нова Зеландия, там имаха опит с експедициите, попаднали на неправилно място в неправилно време.

- Те не са като нас, сама виждаш! – каза възрастният зелен човек на младата дама до него. Тя му метна един виолетов поглед, който в други места и народи би бил определен като мръсен.
- Как да не са като нас? Нали спектрално ги проучвахме, първо сондите показаха отлични резултати, после първите безконтактни кораби дадоха задоволителен спектър! Значи нещо е станало по времето докато ние сме летели! Не може да е изчезнало съвсем! Тази основа на разбирателството никога и никъде не ни е подвеждала! Може да сме изпратили неправилните семена, това да, тук съм съгласна, може да има недоработки в настройките, но чак такива разлики не може да се очакват за толкова кратък период! Предлагам да минем на пряк контакт!
- И как ще определите, скъпа, кои са подходящи от тези долу за пряк контакт? – ръководителят на експедицията беше опитен ветеран, чийто естествен цвят вече бе съвсем избледнял през годините. Дългите междупланетни преходи и честите спорове с генетично модифициращите биоинженерки си вземаха своето, пък и храната, отгледана по хидропонен път, не беше същата.
- По метода на отхвърлянето, както винаги.
- Но вие сте наясно, че контакт не е разрешен, ако определени количествени показатели не са в нормата, и аз нямам право да допусна нарушение, което да повлече след себе си

неприятното на нашите научни постижения от предполагаемата контактна раса. Това ще бъде рисковано не само за единичните субекти на нашия кораб, но и за цялата програма.

- Напълно съм съгласна с вас, - усмихна се биоинженерката. – Дайте да проверим дали пък някъде няма подходящо местенце. Днес те имат някакъв празник, може да ни провърви!

Групата контакттори застана около гигантската карта и зачака скенерът да определи количествените показатели. Зелената линия бавно преминаваше от регион в регион. Но никъде не просветваше мечтаната жълта светлина. За миг нещо трепна над Австралия, но изчезна почти мигновено, после присветна над Северна Европа, но концентрацията не можа да стигне контролните норми. Биоинженерката бледнееше с всеки изминат сантиметър. Зеленият човек потриваше ръце, оставаха няколко незначителни части суша и след като и те бидеха отхвърлени, експедицията си заминаваше обратно. Можеха да са си у дома за вечеря, тъкмо новият сорт бекон щеше да е станал готов.

Изведнъж зелената линия пожълтя, превърна се в отрязък с такова наситено кехлибарено светене, че компютърът записука. Биоинженерката изтанцува нещо абсолютно неземно, разцелува всички останали членове на експедицията и се завтече към отсека със скафандрите. След нея хукнаха още няколко от по-ентузиазираниите членове на екипажа. Ръководителят на полета поклати глава:

- Не ми се вярва! Толкова летене и нищо, а сега – бам и едно езеро бира! Вероятно е компютърна грешка. Отивам долу да проверя лично с ръчния дрегер. Искаш ли да дойдеш?
- Нали някой трябва да ви подава материал оттук, ако нещо ви потрябва. Аз ще слеза после!

Един кораб безплатна бира беше предоставен на населението на острова. Партито вървеше с пълна сила. Даже контрабандистите бяха пуснати от затвора, защото не можеха да се намерят желаещи за пазачи, пък и кой щеше да се изнесе от такова парти, след като целият му екипаж беше с бутилка в ръка. Костюмираните островитяни бяха специално по парти от време оно, а допълнителната смазка на отлична бира правеше гостоприемството им съвсем акълоремаемо.

- Аз идвам от друга планета! – обясняваше младата дама на островитянина, който я беше грабнал от тъмнината да танцува с нея.
- А аз, сладкишчето ми, съм чак от съседния остров! – радваше се той. – Такъв поразителен грим, дай да те вода при мама да ѝ го покажеш!
- Ама аз съм тук с господин Грийнспан! – отбиваше се биоинженерката.
- Зарежи го, той сигурно не може да танцува хула като мен! – настояваше кавалерът.

Малко по-далеч една кръшна островитянка пхна втора канетка в ръката на господин Грийнспан.

- Какво се стесняваш, като имаш по седем пръста, та това да не е проблем за хула! Пийни му за кураж още едно, даже две ако трябва, и внимавай да не си закачиш леито за пръчката.

Не си бил гъвкав, това да не е световно първенство по гимнастика, тук сме заради забавлението!

- Но аз съм тук по работа!
- Работата даже президентът я е оставил, та ти си я подел! Ей го там, русолявият момък с червеното леи и сините гащи! Фантастичен е! Даже се говори, че ще има истинско свинско за втората част, след като пее Махалия, представяш ли си! За всички! Толкова години не съм кусвала свинско! - очите на островитянката се навлажниха.
- Как така, нали пратихме дървета?
- Да не искаш да кажеш, че при вас беконът расте по дърветата? Може би вече и пушен расте? Момчета, повече да не наливате бира на зеленото човече, че му се привижда бекон по клоните!
- А може ли да не е точно бекон? – светнаха белите зъби на един добре опечен островитянин. – Аз предпочитам пържолка, на скара, с кокалче и мъ-ъ-ъничко сланинка, колкото да цвърчи на решетката! Омръзнали са ми тези печени тиквички на скара!
- Може, само поговорете с госпожица Шпикачкова, тя е специалистът по месото.

Компанията се разсмя дружно. Ясно си беше, че зеленото човече не носи на бира, но пък изглеждаше забавно сериозен.

- А за гулаша имате госпожа Гулашова? Или просто си и викате Супова за всичко заедно?
- Не, не, гулаш и прочие течности ги завежда колегата Желев, сега работи над един бързо топящ се слой за коричка, но иначе много издръжлив, няма нужда от външна опаковка! – господин Грийнспан извади от джоба на комбинезона си нещо, което приличаше на малък кокосов орех и отрязва едно капаче. – Искате ли да опитате?
- Какво е това? – попита островитянката, която не вярваше, че черупка може да се среже така лесно.
- Пилешка супа със зеленчуци, много е полезна, освен това точно тази ми е любима, има двойна доза магданоз в нея! – протегна нещото господин Грийнспан. Островитянката се поколеба за секунда, после авантюристичният дух на прадедите ѝ се събуди и тя внимателно отпи. Очите ѝ станаха кръгли като капачето.
- Супа! Истинска супа, както баба я вареше! Може ли още малко?
- Ама разбира се, цялата е за вас, щом ви харесва! – Грийнспан сияеше в изумрудно зелено. – Тя изобщо узрява за има-няма два дни! От ранозрейките е!

Полускрит зад едно дърво, Джон поглъщаше с очи сцената. Бекон и пилешка супа на дърво! Възможно ли беше те всички да са се объркали и растенията, които така безпощадно биваха унищожавани, да са всъщност панацея за човешкия белтъчен глад? Зеленото човече хем приличаше на човек, хем по нещо неуловимо се различаваше, и това не бяха седемте пръста на костюма му. Островитянката беше затворила очи в екстаз и продължаваше да си пие супата. Джон реши да рискува.

- Искате ли да обсъдите новите желатинови корички с местното ръководство? – той се усмихна на Грийнспан и добави шепнешком: – Мога да ви спася от хулата за момента!

Това си беше опит за подкуп, но сработи: зеленото човече светна като нощна лампа и бясно затърси нещо по джобовете си. Джон се хвана за пистолета, по-точно опита се да се хване преди да се сети, че не носи оръжие от близо двайсет години.

- Да знаете какво предпочита господин Президентът – дали ще му хареса повече свинско със зеле или кокоша яхния, имам една специална старинна рецепта? Ако ли не, веднага мога да помоля да ми пратят нещо от Базата, не че там има кой знае какво, но все пак, ах, ето намерих крем карамела, но без бита сметана, не върви никак си, все пак той е държавен глава... – Грийнспан продължаваше да рови из джобчетата си докато Джон на практика го влачеше, разбутвайки тълпата.

Зелените човечета си казаха всичко. Започнаха от самото начало, когато атлантите малко се престарали с отрицателните прогнози. След като решили, че цялата Земя ще загине, те бързо се изнесли в пространството, изградили колонии по близки и далечни планети, но никога не забравили малкото зелено кълбенце, от което били тръгнали. Договорили се да се върнат, когато видят цивилизационни наченки – а това трябвало да бъде измерено в количеството бира, която потребявали земляните. Наличието на бира означавало, че земляните вече не се борят само за хляба, то ест за оцеляването, а имат и други, социални, интереси. Векове наред проблясъците били недостатъчни и само няколко наблюдателни сонди кръжели наоколо. Древният Египет дал някакви надежди, после вавилоняните, но това били кратки периоди, за които не си струвало да се организира експедиция. Когато биреното производство започнало да става редовно и сондите пратили качествени данни – след кратко столетно бюрократично пререкание била сформирана експедиция със строги правила. Решено било да не се излиза на контакт преди земляните да са поели маслиновата клонка, образно казано. За да се облекчи статистиката, семената били разхвърляни по азбучен ред на населените места.

Растенията, които били пратени на планетата, били същите, като тези, които атлантите отглеждали навсякъде. Отдавна никой не използвал животни за храна, биоинженерите били разработили растения, които давали специфичен плод, идентичен на продукта от животински произход. В огромни оранжерии се разработвали нови и нови видове – Нискоклонеста Пармска Шунка, Широколистна Яйчена Салата с Нискокалорична Майонеза, Двойнопрепечен Тост с Ягодово Сладко и стотици други, пригодени за пазара. Зелените човечета били крайно притеснени от това, че нито едно от дърветата не давало плод на Земята, с изключение на няколко храста с телешко печено в собствен сос, които били разцъфнали до Аусерд и се ползвали с голяма популярност сред местната популация лешояди. Това дало надежда на ръководителя на експедицията да удължи срока ѝ, докато днешният скан не дал такъв прекрасен резултат за бирата, който позволявал да се излезе на пряк контакт.

Без всякакво отлагане бе свикана международна среща на най-високо ниво, където новополучената информация бе споделена и обработена. Госпожа Мбеке лично отлетя за Аусерд да провери плодоносенето и докладва от мястото, че всичко е точно както са заявили зелените

човечета. Налагало се да се отбиват от лешоядите, които не си давали печеното. Едва намерили няколко недокоснати бифтека зад една скала, вкусът бил превъзходен, макар че малко повече черен пипер нямало да попречи. Госпожица Шпикачкова буквално разцъфна, толкова било приятно да се срещне сродна душа, която да обича по-лютичко. Веднага щяла да се заеме с нов сорт, специално за госпожа Мбеке, и ще го кръстят на нея!

- А за колко време узряват солените краставички? – попита отвлечено Иван Иванович.
- Малосолните за около три часа, но истински солените са дългозреещи, могат да откарат и до дванайсет часа по-интересните сортове, особено наложените с черничеви листа, първо докато станат листата, после копъра и чубрицата, но си струват, уверявам ви!
- Знаех си, че има някаква клопка! – набръчка се челото на държавния ръководител. – Няма разсол!
- О, не се притеснявайте, ние за него имаме специални нискорастящи лиани, плодовете са до половин литър, със слаб ментов вкус по последна мода, могат да се отварят с отхапване на сламковидния израстък! Обикновено се купуват в подаръчна саксия, аранжировка с Малкия Чеснов Сандвич и Електролитната Бомбичка, можете да си поръчате любимия си вкус.

Иван Иванович капитулира, а след него и останалите ръководители. Грийнспан отлетя да докладва за колосалния успех на мисията. А островитяните останаха да си допият бирата.

Минаха години. Госпожица Шпикачкова се омъжи за същия островитянин, с когото бе танцувала през първата си вечер на Земята. Взаимното им привличане само нарастваше с течение на времето, макар господин Шпикачков понякога да ревнуваше прекрасната си половинка от световната ѝ слава. Тя обаче не се главозамайва, а продължаваше да издирва и събира всевъзможни рецепти. Никога не можеше да се измъкне напълно от работната си сесия, където и да отиде. Докато главният келнер на монреалския „Риц-Карлтън” лично тикаше количката с трийсет отбрани бонзая със сирене към масата на Шпикачкови, ушите на госпожата бяха приковани към съседната маса, където две достолепни дами обсъждаха оранжериите си.

- Не можете да си представите, скъпа, каква промяна донесе в семейството ни новото тридомно путинче! Сега вече картофките са хрупкави, парченцата сирене се разтапят, а сосът, сосът е като по часовник, започва да тече само когато има достатъчно узряло сирене! Жан го обожава, лично му извая нова саксия! И двудомното не беше зле, но понякога не се улучваше сместта и картофите омекваха преждевременно. Мисля, че след около три седмици ще мога да ви дам коренчета!
- Миличка, това е чудесно! С какво мога да ви върна жеста? О, сетих се, синът ми донесе някакъв нов вид салата, Шопска Салата с Овче Саламурено Сирене, била ендемичен вид някъде из Техеранския Съюз, не запомних точно къде, но е безумно вкусна, върви безотказно към Кебабчета Трите Мръвки!

- Жан нещо не ги залюби тези Трите Мръвки, но пък едни приятел сърбин му донесе едно кръгло хростче чевапчичи и плескавици, божествено! Почти като тукашните пелмени! Казват, че готвачът имал някаква специална технология на поливането и светлината, получават се по едно пелменче на плодче, а не като Градинските Тортелини, по една кофа!
- Аз пък чух, че той също така отгледал един нов вид кетчуп, на малки капсулки, като черешовите домати, но лют и със нежно горчичен вкус, поръчала съм го, ще го пробваме. Вчера четох в на баба ми готварското тефтерче за нещо, което се казвало „лютеница“ и се варяло цяла вечер, можете ли да си представите какво робия е било!

Шпикачкова не устоя на изкушението.

- Мила госпожо, а дали бихте споделили с мен бабината ви рецепта! Обещавам да я кръстя на авторката ѝ!
- Ама разбира се! С удоволствие! Ау, госпожо Шпикачкова, каква чест за нашия град, може ли да ви поискам автограф, направо на покривката, гарсон, донесете още една покривка, ако обичате!
- И за мен една! О, ще го избродирам и ще го сложим в рамка! А пред него лютеничаво бонзайче, с чушковидни плодчета, божествено! Гарсон, донесете още една покривка, че тази я накапах!